

АТАВИСТИЧКИ ПАСИЈАНС

(циклус)

ЕПОЛЕНЕ

еполете су моја слабост
и нико ми неће рећи пливај
нико ми неће замерити
на плотуну у моју част
закључао сам се
у сопствену убитачну салву
дишем као ултиматум
средом поподне
отварам прозирне
кутијице
из којих космате животињице
у трку јурну на бледо
успаничено лице прозора
не радују се више
не срчу нектар
из мојих врата
не исписују пароле по зидовима
ујутру када се будим
затичем само црна крила
по соби разбацана
као жилети
као зарђали огрисци смрти
на одлазећем лафету ноћи

БИТИ ДЕО САТНОГ МЕХАНИЗМА

никада није
било
тамније
небо над јеленским роговима
техника дисања на уста
сасвим је изобличена
у излозима висе рибе
нанизане на конац
сасвим ми је свеједно
чије је ово око
што се котрља
између мојих стопала

битисање
бити са ње
бити део сатног механизма
ланац на којем воде кера
убићу се у најнеприкладнијој гардероби
тренутак који
будем изабрао
биће обележен
виолинским кључем
ни очи нећу склопити
а бићу мртав
мртав
мртав
као лист

СЕВЕР

наизглед празан и провидан
север ампутирану ногу у гуменој
чизми носи
беоњачом заклања урођену ману
стари симулант
безубо чудовиште
не мири се с постојећим стањем ствари
реским гласом разбије месец
у огледалу тражи лице цезаровог убице
шапуће
у еустахијеву трубу историје
удвостручену стражу поставља
пред врата своје спаваће собе
са чијих се зидова смеју накострешене
људске лобање у дрвеним рамовима
с катанцем на устима из којих цуре
псеће бале
псеће семе
псећа крв
пуца од здравља налакћен на тамну
недодирнуту страну смрти
ја сам бесмртан
каже хистерично
ја сам бог
на непцима тетовиране иницијале носим
сланом их слином поливам
да буду крч
да буду мерни инструменти твоје ништавности
хијероглифи са златним маљама
на усковитланом пупку свемира

НОЋ

велику миришљаву гљиву ноћи
исисавам до дна
чупам јој срж која пали
као бамбус
рушим чворновате главе сатова
прирасле за шаховску таблу
сваки је потез
идентичан миси
чујем петлове
добоше траве
увлачим се у писак воза
у распуклину женских усана
глођем небо
глођем црвљиви окрајак јутра
на заобилазној путањи света

ГОВОР ВРАТА

сумпор у телу птице гори
педаљ од зелене кичме
у углу се лињају сконцентрисане
молитве
налик на питоме ушне шкољке
опаки мирис паљевине осећам
уткан у кожу јутра
антагонизам је делиблатски песак
зури у мене
човек гуштер
слућен дуготрајном терапијом
испирања мозга
пакост је његово отужно лице
пакост је коцка сељачког сира
изнутра и споља цури слина
из огриска камене пчеле
гладим јој длаку
милујем њена оштра бедра
опет се чује говор врата